

ffernere, Anledning til en Udtalelse, som forekom mig at være rettet imod mig, skjøndt det omtalte „Hør“ ingenkunde kom fra mine Læber. Han hittede nemlig, at han troede, at dette „Hør“ indeholdt en Erkjendelse af, at han tilstræffelig havde paaviist, hvorledes de fornødne Foranstaltninger, der skulde bane Veien for Strykinstitutionens Gjennemførelse, ikke vare tilstede; og han sagde, at det var saameget rimeligere, at dette „Hør“ var kommet fra mig, fordi han meente, at han i det Væsentlige angaaende dette Punkt var enig med mig, eller at jeg i denne Henseende stod paa samme Standpunkt som han. Det skulde være mig kjært, om jeg i denne saavel som ogsaa i andre Sager kunde finde Bistand hos det ærede Medlem, hvis Stemme har saamegen Vægt i denne Sal, og jeg kan virkelig uagtet jeg i meget af hvad han har fremført ikke kan være enig med ham, tildeels slutte mig til ham i Henseende til hiint Hovedspørgsmaal. Det har derfor gjort mig ondt, at han idag paa en Maade har arbejdet paa at nedbryde det gode Forhold, som jeg allerede glædede mig til at see udviklet imellem os i denne Sag, idet han udfastede Beskyldninger imod Dommerstanden, til hvilken han ved jeg hører. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig nærmere herpaa, da min ærede Collega, som nylig talte, allerede har fremført en Protest, som han kaldte det, imod disse Udtalelser; jeg skal blot gjøre den Henstilling, om man ikke, i Erkjendelse af at intet Medlem i denne Forsamling, ligesaa lidt som Forsamlingen i sin Heelhed, har Competance til at fælde Dom over de Domme, der affiges af den Statsautoritet, der er bemyndiget til at affige Domme, vil finde det rigtigt, at lade være med at udfaste Ytringer, der ikke kunne føre til Andet end til at udsaae Mistillid til Domstolene, som Alle dog vistnok maae være enige i er uheldigt. Hvilken Mening man end privat maatte have om de Domme, der affiges af den competente Statsautoritet, saa troer jeg dog, at man vil finde, at jo mere Vægt dens Stemme maatte have, som nærer en ringe Mening om Dom-

stolens Virksomhed, desmere vaerksom bør han være med saaledes at udfaste Mistillid. Medens jeg saaledes har tilladt mig at afgjøre et ubetydeligt personligt Mellemværende med den ærede Rigsbogsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), turde jeg maaskee gjøre opmærksom paa, at han vistnok har feilet, naar han har henviist til den i Numreringerne til Finantsloven foreliggende Pensjonsliste for at godtgjøre, at der formeentligen har været en heel Deel udelige Underdommere (Tscherning: Det var kun Een!). Ja, naar det kun var Een, saa skal jeg sandelig ikke opholde det ærede Thing dermed.

Jeg vilde gjerne, forinden denne Discussion sluttes, udbede mig det ærede Things Opmærksomhed for endnu et Par Bemærkninger. Jeg har erklæret mig for en Ven af Nævningeinstitutionen, fordi den efter min Overbeviisning vil indvirke i høi Grad vækkende paa den almindelige Retsbevidsthed, fordi den vil virke gavnlig paa den store Mængde, hvad dens Interesser for Retsanliggender angaaer, og fordi den vil tjene til at fjerne den Mistvild, som man muligens kunde frygte for at der stundom kunde indsnige sig med Hensyn til de retslærde Dommeres Afgjørelser, naar Retsforhandlingerne og navnlig Forhørerne føres for lukkede Døre. Jeg er en Ven af Nævningeinstitutionen, fordi jeg erkjender, at det er principrigtigt, at i de Sager, hvor der er Spørgsmaal om en Borgers Skuld eller Uskuld, om han har forbrudt sig imod det borgerlige Samfund, og om hans Forhold til dette, Dommen derover sælbes af hans Medborgere. Jeg er derfor ogsaa enig i, at det er i sin Orden, at der gjøres Skridt til at føre Nævningeinstitutionen ind i Livet; kun mener jeg, at dens Gjennemførelse først kan skee efter eller samtidigt med, at forskjellige andre Anordninger og Foranstaltninger ere trufne, og jeg mener fremdeles, hvad jeg allerede tidligere har udtalt, at man ved Indføringen af Institutionen ikke skal gaee altsfor rask tilværks, men hellere begynde med noget Mindre og derefter gaee videre frem.